

at fortsætte dermed og derfor Ret til Erstatning, naar man forbød ham at fortsætte Forretningen, indtil de syge vare flyttede, og der var foretaget Desinfektion. Jeg tillader mig at henstille disse Betragtninger til den ærede Minister og Udvalgets Overvejelse.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale det 3dje Afsnit, som indeholder en enkelt Paragraf, § 23, der gaar ud paa, uden for den offentlige Behandling, at give Sundhedsautoriteterne en vis Myndighed til at søge at forhindre, at enkelte Tilfælde af smitsomme Sygdomme skulde brede sig. Under den nugældende Lovgivning har man Ret til udenfor offentlig Behandling at foretage Desinfektion; Bestemmelsen i Lovforslaget gaar ud paa at give en større Myndighed. Det er, om man saa maa sige, en Slags Halubejringstilstand, man vil indføre. Hvad angaar det første Punktum, der taler om Sundhedskommissionens Myndighed, vil jeg for at klare Tilfældet gøre opmærksom paa, at det kun taler om de epidemiske Sygdomme, som omhandles i § 2, andet Stykke, ikke om dem, der omhandles i § 2, første Stykke, de pestagtige Sygdomme; paa dem vil Bestemmelsen ikke finde nogen Anvendelse, eftersom de strax ere under offentlig Behandling, saa snart der er foreskrevet et Sygdomstilfælde. Der sigtes altsaa til disse andre Sygdomme som Difteritis, Skarlagensfeber o. desl. Jeg har selvfølgelig intet mod Genoptagelsen af Desinfektionsbestemmelsen, heller ikke imod, at Sundhedskommissionen i saa Tilfælde kan stride ind mod Salg fra en Mælkehandler og deslige, ikke heller imod, at det skal kunne forbydes Børn at gaa i Skole fra det angrebne Hus; det er Ting, som jeg mener, man ganske naturlig ogsaa maa kunne gøre udenfor offentlig Behandling. Hvad angaar Henvisningen til § 21, har jeg heller ikke noget imod samme, for saa vidt angaar Forbud mod Afholdelse af offentlige Forlystelser. Derimod synes jeg ikke rigtig om, at man i disse Tilfælde giver Sundhedskommissionen Beføjelse til at paabyde Lukning af offentlige og private Skoler, saa meget mere som Kommissionen let vil have overdraget denne Myndighed til en enkelt Mand, nemlig Distriktslægen. Grunden, hvorfor jeg ikke synes om det, er den Maade, hvorpaa man stundom ser denne Myndighed praktisk komme til Anvendelse under den offentlige Behandling. Jeg tror nok, at man maa sige, at den offentlige Behandlings Indførelse, saaledes som de nu gældende Bestemmelser om Forbud mod Skoleundervisning jævnlig anvendes, ikke er heldig for denne Undervis-

ning, navnlig ude paa Landet, idet man i for stort Omfang holder Skolerne lukkede. Man paabyder Lukning, naar en Epidemi er i Fremgang, men glemmer saa at lukke dem op, saa at der godt kan gaa et halvt eller helt Aar hen, inden Skolen atter aabnes, idet man venter, lige indtil den offentlige Behandling er hævet, og er i saa Henseende Forholdet paa Landet gerne det, at Distriktslægen modsætter sig, at den offentlige Behandling erklæres for hævet, selv efter at Sygdommen er indskrænket til enkelte Tilfælde, og lige indtil der er gaaet en 14 Dage eller 3 Uger, i hvilke der ikke har foreligget et eneste Tilfælde. Men at gaa ind paa at Skolen, blot fordi der foreligger et enkelt Tilfælde af Difteritis eller Skarlagensfeber, saa straks skal kunne lukke paa ubestemt Tid, forekommer mig at være at gaa for vidt. Det synes mig i saadanne Tilfælde at være tilstrækkeligt, at man kan forbyde Børnene fra det smittede Hus at gaa til Skolen. Viser det sig saa, at man ikke kan stoppe Epidemien, kan man jo indføre offentlig Behandling og lukke Skolen; men at man skulde kunne træffe denne Bestemmelse udenfor offentlig Behandling taler mig ikke. — I Forbindelse hermed skal jeg fremdrage den sidste Del af det andet Stykke i § 1, hvor der staar: „Sundhedskommissionerne kunne bemyndige saa vel Epidemilægen som andre Læger“ — Epidemilægen vil i dette Tilfælde sige Distriktslægen — til paa Kommissionens Vegne at paabyde eller foranstalte iværksat de Paabud og Foranstaltninger, der i Henhold til denne Lovs Afsnit III. ligge indenfor Sundhedskommissionernes Beføjelse“. Jeg tænker at man ved Bestemmelsen om Sundhedskommissionens Overdragelse af sin Myndighed til „andre“ Læger nærmest har havt Bestemmelsen i § 19 om Forbud mod, at Børnene fra smittede Huse gaa i Skole og Bestemmelsen om Desinfektion for Dje, noget, som jeg intet har imod. At Sundhedskommissionen derimod tillige skulde kunne bemyndige praktiserende Læger til under offentlig Behandling ganske i Almindelighed at stride ind mod Mælkeudsalgssteder og ligeledes til at træffe Foranstaltninger efter § 21, synes jeg derimod ikke, at der er Anledning til. Jeg tror, at man vil komme ud over alle Vanskeligheder ved at tage denne Bestemmelse, der kun vedrører en enkelt Paragraf, ud fra det Afsnit, der indeholder de almindelige Bestemmelser, og sætte den ind i den paagældende Paragraf, nemlig § 23, ved i denne at udtale, hvilken Myndighed der skal kunne gives de andre Læger. — Forfælsligt herfra er saa det sidste Punktum